

AFPUTSA, v. a. 1. 1) Från en yta borttaga något, som skräpar. *A. dunet af rocken.* — 2) Putsa något så, att det blir fullkomligtstädadt och snyggt. *A. ett bord, ett rum.* — *Syn.* Se *Putsa*. — *A. sig*, v. r. Hysa sig. — *Äfv.* *Putsa af.* — *Afputsande*, n. 4. o. *Afputsning*, f. 2.

AFPÅLA, v. a. 1. Afdela, eller afskilja, afstänga genom pålar. — *Afpålande*, n. 4.

AFPÅLNING, f. 2. 1) Afdelande eller afstängande genom pålar. — 2) Ställe, som genom pålar blifvit afstängdt för sig.

AFQVISTA, v. a. 1. Borttaga (med yxa, knif eller sax) öfverflödiga qvistar ifrån träd eller buske. *A. ungräden i en skog.* Mindre väl säges *A. qvistarna af ett träd.* — *Äfv.* *Qvista af.* — *Afqvistande*, n. 4.

AFQVISTA, v. n. 1. (skämtv., fam., föga brukl.) Lätt, vigt och hastigt skynda bort. — Vanligare *Qvista af.*

AFQVISTNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afqvistar. — 2) Det, som dervid aftages.

AFQVITTA, v. a. 1. Afbetala en skuld genom utbyte mot en fordran. — *Äfv.* *Qvitta af.* — *Afqvittande*, n. 4.

AFQVITTNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afqvittar. — 2) Beloppet af hvad som blifvit afqvittadt.

AFRAD, m. 3. sing. Ränta, som betalas in natura. — *Syn.* Se *Afgift*.

AFRADA, v. a. 1. Aftaga föremål, som äro uppräddade (t. ex. på ett band). *A. perlorna af ett Halsband, kulorna af en rosenkrans.*

AFRÅDSSPANNMÅL, m. 3. sing. (kameral.) Spannmål, som utgöres af åtskilliga räntetitlar i jordreboks- och mantalsräntorna, hvilka i spannmål böra utgå.

AFRAFSA, v. a. 1. Rafsa bort någonting ifrån ytan af ett föremål. — *Äfv.* *Rafsa af.* — *Afrafsande*, n. 4. o. *Afrafsning*, f. 2.

AFRAGLA, v. n. 1. (fam.) Raglande aflägsna sig. — Brukligare *Ragla af.*

AFRAKA, v. a. 1. 1) Raka bort. *A. allt skägget af, från hakan.* — 2) Raka helt och hållet. *A. hakan, hjessan.* — *Äfv.* *Raka af.* — *Afrakande*, n. 4. o. *Afrakning*, f. 2.

AFRAPPA, v. a. 1. 1) Rappa, beslä med kalkbruk helt och hållet. — 2) (skämtv. o. fam.) Afstraffa, upprika. — *Rappa af* kan sägas i bem. 1. — *Afrappande*, n. 4. o. *Afrappning*, f. 2.

AFRASPA, v. a. 1. 1) Raspa bort något ifrån en yta. — 2) Genom rasping göra jemn, slät. — *Äfv.* *Raspa af.* — *Afraspande*, n. 4. o. *Afraspning*, f. 2.

AFREDA, v. a. 2. 1) (kok.) Genom tillsats af hvarjehanda ämnen gifva stadga, simmighet, åt våt mat (soppor, såser, o. s. v.) — 2) (skämtv. o. fam.) Afvisa, afsnåsa. — *Äfv.* *Reda af.* — *Afredande*, n. 4.

AFREDNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afreder mat. — 2) Det eller de ämnen, som dertill användas.

AFREPA, v. a. 1. Genom repning skilja en mängd smärre föremål ifrån en sak. *A. bär af, ifrån en bärklase.* *A. löfven af en löfruska.* Har äfven sjelfva saken, hvarifrån något repas, till objekt, t. ex.: *A. en bärklase, en löfruska.* — *Äfv.* *Repa af.* — *Afrepande*, n. 4. o. *Afrepning*, f. 2.

AFRESA, v. n. 2. Begifva sig på väg till någon (aflägsnare) ort. Brukas både om sjö- och landresor. *A. från Paris till London.* — I

lägre språk säges stundom: *Resa af.* — *Afresande*, n. 4.

AFRESA, f. 1. 1) Handlingen att afresa från en ort. — *Syn.* *Affärd, Affart.* — 2) Tiden, stunden, då det sker. *Vid, före, efter a-n.*

AFRIDA, v. n. 3. (böjes som *Rida*) Se *Bortrida*. — *Äfv.* (i lägre språk) *Rida af.* — *Afridande*, n. 4.

AFRIFNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afrifver (se följ. ord). — 2) Färdigriiven färg.

AFRIFVA, v. a. 3. (böjes som *Rifva*) 1) Genom rifning ituskilja. *Han afref papperet på midten.* — 2) Bortrifva en del ifrån ett helt. *A. en bit af papperet.* — 3) Bortrifva något ifrån ytan af en sak. *A. en plåsterlapp från, af hakan.* *A. skorpan på ett sår.* — *Syn.* *Afrycka, Afslita, Bortslita, Bortrifva, Bortrycka.* — 4) (mål.) Rifva färdig en viss mängd färg. — *Äfv.* *Rifva af* (utom i bem. 4). — *Afrisvande*, n. 4.

AFRINNA, v. n. 3. (böjes som *Rinna*) 1) Rinna bort, ut, ifrån ett visst ställe eller ämne. *Vattnet a-ner snart af, ifrån ängen.* *Låta blodet väl a. af ett slagadt kreatur.* — 2) Blifva fri från en vätska derigenom, att den småningom rinner bort. *Sätta ost all a. Sätta diskkiert all a. Låta en garfvarhud a.* — *Äfv.* *Rinna af.* — *Afrinnande*, n. 4.

AFRISTA, v. a. 1. Med häftighet afskaka. — *Afv.* *Rista af.* — *Afristande*, n. 4. o. *Afristning*, f. 2.

AFRITA, v. a. 1. Medelst penna eller ritstift, med bläck, hlyerts, kriter eller dylikt afbildad. *A. ett porträtt, ett mönster, en tafta, en gravur.* — *Afv.* *Rita af.* — *Syn.* Se *Afbilda.* — *Afristande*, n. 4.

AFRITNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afritar. — 2) Sjelfva det afritade.

AFRODIT, afrådet, m. (mineral.) Se *Sjöskum*.

AFROFFA, v. a. 1. Se *Frånroffa*. — *Äfv.* *Roffa af.*

AFROSTA, v. n. 1. Genom verkan af rost gå af, falla bort ifrån något. — *Äfv.* *Rosta af.* — V. a. Rosta färdig en viss myckenhet (t. ex. malm). — *Afrostande*, n. 4. o. *Afrostning*, f. 2.

AFRULLA, v. a. 1. 1) Rulla ned någonting ifrån en högre yta. *A. brännvinsfat ifrån däckel på ett fartyg.* — 2) Rulla bort på jemn yta. *Han a-de klolet helt sakta på banan.* — 3) Rulla upp något, som blifvit rulladt omkring något annat. *A. en matta, hvari en varupacka varit inrullad.* — 4) Befria en sak ifrån något, hvarmed den varit omrullad. *A. en mangelstäck.* — V. n. 1) Nedrulla. — 2) Rulla bort. — *Äfv.* *Rulla af.* — *Afrullande*, n. 4. o. *Afrullning*, f. 2.

AFRUNDA, v. a. 1. 1) Göra ett föremål rundt uti kring, i ena eller begge ändarna, medelst borttagande af hörn, kanter och ojemnheter. *A. ett bord i hörnen.* *A. en bjelke vid ändarna.* — *Syn.* *Runda.* — 2) (fig.) *A. en period, en mening*, så ordna ordställningen i en p., en m., att nummern och slutfallen blifva naturliga och behagliga för örat. — *Äfv.* *Runda af.* — *Afrundande*, n. 4.

AFRUNDNING, f. 2. 1) Handlingen, då man afrundar. — 2) Afrundad yta. — *Syn.* *Rundning*.

AFRUNKA, v. a. 1. Genom runkande verka, att någonting faller ned eller lossnar ifrån en sak. — *Äfv.* *Runka af.* — *Afrunkande*, n. 4. o. *Afrunkning*, f. 2.